

# **Ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος σε «Κατάσταση Εξαίρεσης» – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας**

Μόνος, με ένα σακ βουαγιάζ στο χέρι και ένα ταξί να περιμένει, έγινε το ευθυτενές βέλος της αξιοπρέπειας που καρφώθηκε στην καρδιά του ελληνικού κράτους. Το κράτος μπορεί να κατασκευάζει Άουσβιτς, στρατόπεδα συγκέντρωσης, φυλακές, μπορεί να κάνει γενοκτονίες και άλλα παρόμοια. Το «άτομο» όμως δεν το κέρδισε και δεν το διέσπασε ποτέ και πουθενά και ούτε πρόκειται να καθυποτάξει αυτό το ανήμερο θεριό.

Λένε πολλοί ότι πρόκειται για κρατική εκδίκηση. Εύκολη εξήγηση. Αυτό είναι για άλλου είδους κρατικές οντότητες. Για φθόνο πρόκειται, γιατί αυτός είναι που αντιστοιχεί σε ένα μικροαστικό κράτος. Αυτός ο φθόνος είναι που λειτουργεί στον απόκοσμο του λαϊκισμού της δουλοπρέπειας. Η εκδίκηση απαιτεί ενέργεια έξω από τον δημοσιοϋπαλληλικό δικαστικό κώδικα. Ο φθόνος είναι αυτός που ετεροκαθορίζεται και αποσκοπεί στην λεηλασία του «άλλου», προκειμένου να τον κάνει ίδιο με τα μούτρα του.

Να πούμε εδώ ένα μπράβο στον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Κ. Τζαβέλλα, και στο ποινικό τμήμα του Αρείου Πάγου που αποφάσισαν με εθνικοσοσιαλιστικό τρόπο, ανεξάρτητα από τον νόμο και το σύνταγμα, με κριτήριο την ιδεολογία του εσωτερικού εχθρού. Αλλά και ένα ακόμη μπράβο στους δικαστές για την επίσης εθνικοσοσιαλιστική εφαρμογή της «Εξαίρεσης».

Το κράτος στην προκειμένη περίπτωση δεν είναι μόνο του, αλλά έχει τη συναίνεση των λιγοστών σε βάρος, των μισάνθρωπων, των μονίμως υποταγμένων στο υπάρχον. Έχουν τους λόγους τους όσοι ζουν διαμέσου των άλλων.

Στη φυλακή σαν κρατούμενος ο Γιωτόπουλος ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό του στα Μαθηματικά ενώ ανακηρύχθηκε διδάκτωρ από το Πανεπιστήμιο του Παρισιού και αυτό όχι για να σωφρονιστεί, αλλά για να αναδυθεί για να ζήσει. Και το πέτυχε πολλαπλασιάζοντας την αποτυχία του κράτους απέναντί του. Χορτασμένος άνθρωπος απέναντι σε ελλειμματικές κρατικές δομές και προσωπικότητες που τις διαχειρίζονται. Είναι 82 χρονών. Ε, και; Ο άνθρωπος δεν είναι βιολογικό ον, αλλά κοινωνικοιστορικό και ο Γιωτόπουλος η επιτομή αυτού του συμπεράσματος.

Ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος κέρδισε οριστικά. Ανέλαβε την ευθύνη για όλα και για όλους μας. Ας το παραδεχτούμε. Η στρατηγική της σιωπής αποδείχθηκε στην περίπτωση του εκκωφαντική και τάραξε τα θεσπισμένα. Ξανά, λοιπόν, στη φυλακή ο Γιωτόπουλος ολόκληρος και πιο δυνατός.

Αυτή τη φορά το κράτος κατέρρευσε μπροστά του και μπροστά στα μάτια όλων μας. Το «αίσχος» έγινε πιο επαίσχυντο.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

---

**Εκδήλωση: «Γυναικεῖος  
Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός  
– μια πρόταση για την  
οικοδόμηση ενός νέου  
διεθνισμού απέναντι στην**

# Πατριαρχία και το Κράτος» – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Το Women Weaving the Future (Γυναίκες που Υφαίνουν το Μέλλον) είναι ένα κάλεσμα για οργάνωση, αλληλεγγύη και κοινή αντίσταση. Εμπνευσμένο από φεμινιστικά και αυτόνομα γυναικεία κινήματα από όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από τις εμπειρίες του Γυναικείου Κινήματος του Κουρδιστάν, επιδιώκει να δημιουργήσει χώρους όπου οι γυναίκες θα βρίσκονται στη πρώτη γραμμή για τη διαμόρφωση ενός καλύτερου μέλλοντος για όλους τους λαούς.

Το 2018, το Κουρδικό Γυναικείο Κίνημα άνοιξε επίσημα τη συζήτηση για τον Παγκόσμιο Γυναικείο Δημοκρατικό Συνομοσπονδισμό, την οποία μέχρι τότε είχε αναπτύξει μέσα στο δικό του πλαίσιο. Για τον σκοπό αυτό ξεκίνησε το Women Weaving the Future (Γυναίκες που Υφαίνουν το Μέλλον). Το δίκτυο δημιουργήθηκε με τη συμμετοχή γυναικείων κινημάτων από την Abya Yala, τη Μέση Ανατολή, την Ασία και την Ευρώπη.

Αρχικά, επικεντρώθηκε στην εύρεση κοινών σημείων ανάμεσα στους αγώνες των γυναικών από διαφορετικές γεωγραφίες και στην ανάπτυξη μεθόδων για την ανταλλαγή εμπειριών.

Μετά τη διοργάνωση των Παγκόσμιων Γυναικείων Συνεδρίων το 2018 και το 2022, το δίκτυο στοχεύει τώρα να χτιστεί με πιο πρακτικό τρόπο.

Πώς μπορεί να ενισχυθεί η  
αλληλεγγύη ανάμεσα στα γυναικεία κινήματα;

Και πώς μπορούν οι τοπικοί αγώνες να ενταχθούν σε ευρύτερες διεθνείς επαναστατικές διαδικασίες, καθοδηγούμενες από γυναίκες, με στόχο τη συλλογική οικοδόμηση του μέλλοντος;

Αναγνωρίζουμε τον πρωτοποριακό ρόλο των γυναικών και των

θηλυκοτήτων στην

οικοδόμηση της ειρήνης, αλλά και των εναλλακτικών απέναντι στην κυριαρχία και την καταπίεση. Πιστεύουμε ότι οι βαθιές διακρίσεις μέσα αλλά και ανάμεσα στις κοινωνίες, μπορούν να ξεπεραστούν, ιδιαίτερα με το χτίσιμο συμμαχιών των γυναικών και άλλων θηλυκοτήτων. Είμαστε πάντοτε μέρος της κοινωνίας και όχι αποκομμένες από αυτήν, ωστόσο πιστεύουμε ότι ως γυναίκες πρέπει να αναπτύξουμε τις δικές μας προοπτικές και προτάσεις. Πιστεύουμε ότι η δύναμή μας βρίσκεται στη διαφορετικότητά μας. Οι κοινωνίες μας είναι η ραχοκοκαλιά μας και όχι τα κράτη ούτε κανένας στρατός τους.

Όχι εκείνοι που μιλούν για μας, αλλά εμείς οι ίδιες, με τις δικές μας φωνές, τις δικές μας εμπειρίες και τη δική μας θέληση. Όλα αυτά επιβεβαιώνονται από τις εμπειρίες στο Κουρδιστάν, την Παλαιστίνη, την Τσιτάπας, την πραγματικότητα τόσων πολλών αυτόχθονων λαών στην Abya Yala, την Αφρική και την Ασία όπως και τους πολέμους στην Ουκρανία σήμερα, τη Γιουγκοσλαβία παλαιότερα, ή τη θανατηφόρα κατάσταση στα εξωτερικά σύνορα της Ευρώπης.

Πώς συντονίζουμε τους αγώνες μας ώστε να μπορέσουμε να ξεπεράσουμε τον πόλεμο, την κυρίαρχη νοοτροπία και την πατριαρχία;

Ποιος ο ρόλος των εμπειριών του Γυναικείου Κινήματος του Κουρδιστάν σε αυτό;

Η εκδήλωση αποτελεί μια εισαγωγή στην πρόταση του Παγκόσμιου Γυναικείου

Δημοκρατικού Συνομοσπονδισμού, τις εμπειρίες του Γυναικείου Κινήματος του Κουρδιστάν και τις πρόσφατες πρακτικές του δικτύου Women Weaving the Future (Γυναίκες που Υφαίνουν το Μέλλον), σε συνδιοργάνωση με την Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας.

Πέμπτη 28/5, στις 20:00, στον Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «αλτάι»//Free Social Space "altai".

---

# **Δίκη της υπόθεσης των Αμπελοκήπων. Με ποια στοιχεία ; Τον 18Α! – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας –**

Ξεκινάει η δίκη της υπόθεσης των Αμπελοκήπων, την Τετάρτη 1 Απρίλη, στις 9 πμ, στο Εφετείο Αθηνών, χωρίς κανένα νέο στοιχείο για όλους τους εμπλεκόμενους. Ακόμη, η βούληση του κράτους να εξοντώσει τον Ν. Ρωμανό και τους συγκατηγορούμενους του παραμένει ίδια.

**Καλούμε όλους και όλες στο Εφετείο να σταθούμε δίπλα στους διωκόμενους αγωνιστές.**

Η έκρηξη και ο τραγικός θάνατος του Κυριάκου Ξ. στην οδό Αρκαδίας άνοιξε τον ασκό του Αιόλου της κρατικής καταστολής. Η αστυνομία πήρε στα χέρια της την υπόθεση των Αμπελοκήπων και τη μετέτρεψε σε μια φούσκα που τη φουσκώνει διαρκώς και είναι βέβαιο ότι κάποια στιγμή θα σκάσει. Χρέος δικό μας, της κοινωνίας και του κινήματος αντίστασης είναι αυτή η φούσκα να σκάσει στα χέρια των δημιουργών της και μάλιστα όσο πιο σύντομα γίνεται.

**Η ιστορία της κρατικής καταστολής επαναλαμβάνεται...**

Από το πρώτο ιστορικά αποτύπωμα μέχρι και το τελευταίο, βλέπουμε την ίδια τακτική με σκοπό την παραγωγή «αντιτρομοκρατικού» έργου. Στήνεται γύρω από το αποτύπωμα μια ολόκληρη μεταφυσική πλεκτάνη από πολιτικές, κοινωνικές και συντροφικές σχέσεις. Συγκροτούνται ανύπαρκτες «εγκληματικές» οργανώσεις, στιγματίζονται και προφυλακίζονται άνθρωποι που

στο τέλος ούτε τα δικαστήρια δεν μπορούν να τους καταδικάσουν και μετά από όλα αυτά αθώνονται πανηγυρικά.

Όλες οι αποφάσεις δικών που στηρίχθηκαν στο δακτυλικό αποτύπωμα ήταν αθωωτικές και αυτές οι αποφάσεις έγιναν με αυτόν τον τρόπο νόμος. Γιατί η αστυνομία όμως επιμένει να «παρανομεί» επαναλαμβάνοντας την ίδια κατασταλτική τακτική;

·**Πρώτο** και ξεκάθαρο είναι ότι θέλει να επιβάλλει το ποινικό δίκαιο του εχθρού. Αυτό σημαίνει ότι οι αντίπαλοι του καθεστώτος πρέπει να τεθούν σε κατάσταση εξαίρεσης και με κάθε τρόπο να εξοντωθούν πολιτικά και υπαρξιακά αν είναι δυνατόν.

·**Δεύτερον** είναι ότι ο χώρος που συλλαμβάνει ομήρους για κατασκευή σκευωριών είναι από το κίνημα αντίστασης το οποίο θέλει να ποινικοποιήσει και να καταστείλει, καθιστώντας το ευάλωτο και περιθωριοποιημένο.

·**Τρίτον:** Μέσα από το όργιο των συλλήψεων και των προφυλακίσεων παράγεται ένα κλίμα τρομοϋστερίας και τρομολαγνείας που είναι μια αναγκαία συνθήκη, όχι μόνο για την νομιμοποίηση των αντιτρομοκρατικών νόμων όπως ο 187α, αλλά και για η διεύρυνσή του που αφορά πλέον το σύνολο των κοινωνικών αντιστάσεων.

·**Τέταρτον:** Μέσα από την ποινικοποίηση των προσωπικών συντροφικών και κοινωνικών σχέσεων θέλει το άτομο τεμαχισμένο και απομονωμένο απέναντι στην κρατική καταστολή, μετατρέποντας τον δημόσιο χώρο σε στρατόπεδο απολύτου πανοπτικού ελέγχου.

·**Πέμπτον** και σπουδαιότερο είναι πως υπάρχει ένα μίσος της αστυνομίας και μια εμμονή με τη γενιά του Δεκέμβρη, την οποία προσπαθεί να βγάλει από το χάρτη. Η επιτομή αυτής της γενιάς είναι ασφαλώς και ο Νίκος Ρωμανός που είδε την κρατική δολοφονία μπροστά στα μάτια του.

Όλα αυτά τα παζαρεύει με την εκ νέου σύλληψη του Νίκου Ρωμανού, ο οποίος ποτέ δεν αρνήθηκε τη συμμετοχή του στο

κίνημα αντίστασης που δεκαετίες τώρα μάχεται για τα δικαιώματα και την διεύρυνσή του. Στο πρόσωπό του δεν προφυλακίζεται μόνο όποιος/-α αγωνίζεται, αλλά το σύνολο της νεολαίας, στον βαθμό που η σύλληψή του είναι εντελώς αυθαίρετη.

Ενώ αρνείται κάθε σχέση με την έκρηξη της οδού Αρκαδίας, και αυτό είναι αλήθεια, η αντιτρομοκρατική τον ενοχοποίησε για ένα αποτύπωμα σε μια σακούλα, σε ένα μεταφερόμενο αντικείμενο δηλαδή.

Η Δικαστική και η αστυνομική εξουσία μας καθιστά ευάλωτους στο να μας συλλαμβάνει και να μας ενοχοποιεί χωρίς στοιχεία και στην ουσία χωρίς απόδοση κατηγορίας. Σπάζοντας με αυτό τον τρόπο κάθε κοινωνικό συμβόλαιο, εφαρμόζοντας αποκλειστικά το ποινικό δίκαιο του εχθρού.

Έχοντας την εμπειρία της αστυνομικής τακτικής, έγινε από όλους αντιληπτό ποιος είναι ο νέος σχεδιασμός της αντιτρομοκρατικής και γι' αυτό ανέμισαν σακούλες σε όλη τη χώρα, για να δηλώσουν την νέα κρατική κοροϊδία. Το αποτύπωμα είναι η αποχρώσα ένδειξη κάθε ασφαλίτικης σκευωρίας.

**ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΜΑΝΟΥΡΑ, ΔΗΜΗΤΡΑ ΖΑΡΑΦΕΤΑ, ΣΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΗ, ΣΤΟΝ ΑΡΓΥΡΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΝΙΚΟ ΡΩΜΑΝΟ**

**ΚΑΝΕΝΑΣ ΟΜΗΡΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνα

---

# **Δε στεκόμαστε με καμία κυβέρνηση, κανένα στρατό και κανένα μπλοκ εξουσίας σε αυτόν τον πόλεμο – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας**

Η Αμερικάνικη μιλιταριστική κυβερνητική αλητεία βγήκε παγανιά να διασκορπίσει αίμα σε όλο τον πλανήτη. Από την Λατινική Αμερική μέχρι τη θάλασσα της Νότιας Κίνας και από την Αλάσκα μέχρι το Σουδάν και τη Σομαλία, η σύγχρονη πολεμική τεχνολογία παράγει το δίκαιο του ισχυρού και του επικυρίαρχου πάνω στη γη. Συνεπικουρούμενη από τον Ισραηλινό μιλιταρισμό, βομβαρδίζουν χωρίς καμιά αφορμή ένα άλλο κράτος, εξίσου μιλιταριστικό, δεσποτικό, θεοκρατικό.

Αδιάψευστος μάρτυρας του κρατικού μιλιταρισμού και επεκτατισμού στην περίπτωση του Ισραήλ αποτελεί το γεγονός ότι, ενώ έχουν αποδυναμωθεί απολύτως η Συρία, με την πτώση του Άσσαντ, η Χαμάς στη Γάζα και η Χεζμπολά στο Λίβανο, η βουλιμία για περισσότερη θανατοπολιτική, αντί να κοπάσει, εντάθηκε και επεκτάθηκε. Ο Νετανιάχου, αναγνωρισμένος εγκληματίας πολέμου με τη σφραγίδα του ΟΗΕ, συνεχίζει το γενοκτονικό του έργο, έχοντας δίπλα του τη δύναμη του επικυρίαρχου. Αντικατέστησε, μάλιστα, με τις πρόσφατες δηλώσεις του το Διεθνές Δίκαιο με το θεολογικό -(να θυμάσαι τι σου έκανε ο Αμαλήκ)- και εξοντώνει κυνηγώντας Αμαλικήτες, που τελειωμό δεν έχουν.

Όλοι και όλες γνωρίζουμε τι γίνεται δεκαετίες τώρα, αλλά και τι έγινε πρόσφατα, στο Ιράν, όπου με τις κρεμάλες και με το αίμα των εξεγερμένων κυβερνά η κληρικολαϊκή, καπιταλιστική γραφειοκρατία. Οι βομβαρδισμοί των ιμπεριαλιστών, όμως, δεν αφορούν αυτούς αλλά τους απλούς Ιρανούς και Ιρανές που δολοφονούνται καθημερινά σε μια διπλή κατοχή και καταστολή. Ούτε φυσικά οι βομβαρδισμοί αφορούν τα πυρηνικά οπλοστάσια του Ιράν αφού γίνονται στις υποδομές ενέργειας και παραγωγής της χώρας, στα πολιτιστικά μνημεία, ακόμη και σε σχολεία.

Ωστόσο, η αντίσταση στο Ιράν συνεχίζεται στις νέες συνθήκες με πρόταγμα «Ούτε Μουλάδες ούτε Σάχης», οργανώνοντας οριζόντια δίκτυα αλληλεγγύης και πληροφόρησης σαν άμυνα απέναντι στην εκτεταμένη κρατική καταστολή. Το Αναρχικό Μέτωπο, μαζί με όσους αντιστέκονται, προσπαθεί να αποτρέψει την φίμωση της κοινωνίας εν μέσω καταστολής και πολέμου, διευρύνοντας τις παρεμβάσεις στις γειτονιές, στους χώρους εργασίας και στα Πανεπιστήμια, πάντα δίπλα στις οικογένειες των δολοφονημένων από το κράτος και των πολιτικών κρατουμένων που βρίσκονται σε ευάλωτες περιοχές βομβαρδισμών. Η διεύρυνση του πολέμου φαίνεται να μην αφήνει αδιάφορα και τα υπόλοιπα εγκληματικά κράτη και προστρέχουν πρόθυμα σε μια συνοδεία πολέμου.

Από κοντά και το Ελληνικό κράτος -με πρόσχημα την Κύπρο, την οποία έχει ακρωτηριάσει με τα ίδια του τα χέρια μαζί με τα εθνικιστικά καθάρματα- προκειμένου να διασπείρει τον μιλιταρισμό εντός της κοινωνίας και να αντλήσει νέες κοινωνικές συναινέσεις για την αναπαραγωγή και συνέχιση της εξουσίας του. Το τι εννοεί το Ελληνικό κράτος όταν λέει «στέλνουμε τα πολεμικά πλοία και αεροπλάνα για την προστασία της Κύπρου» το έχει απαντήσει η ιστορία. Όποτε και αν πήγε ο Ελληνικός στρατός στην Κύπρο έφερε την καταστροφή του Νησιού. Με πλεκτάνες, συνωμοσίες, εγκλήματα, πραξικοπήματα, δολοφονίες Κυπρίων, προδοσίες. Όπως και το '74, έτσι και σήμερα «προσκάλεσε» το Τούρκικο κράτος να χορέψουν πάνω στο σώμα του διχοτομημένου νησιού, όπου απο την μιά μεριά βρίσκονται τα F16 του Τούρκικου στρατού και απο την άλλη του Ελληνικού. Ο μιλιταρισμός προαναγγέλλει μια νέα δυνατή σφαλιάρα στο σβέρκο της ελληνικής κοινωνίας όσο παρακολουθούμε αδιάφοροι.

Όλα τα ευρωπαϊκά κράτη, συνεπείς με τα πολεμικά κελεύσματα, δίνουν το παρόν σε αυτή τη δολοφονική συγκέντρωση στην Ανατολική Μεσόγειο. Δεν υπάρχει διεθνές Δίκαιο, υπάρχει το Δίκαιο του Ισχυρού. Τον ασκό του Αιόλου άνοιξε ο Ρώσικος κρατικός επεκτατισμός, εισβάλλοντας στην Ουκρανία για 2 εβδομάδες και έχουν περάσει 4 χρόνια, αφού προηγουμένως πέρασε απο την Κριμαία, την Συρία, κάνοντας εξωτερική πολιτική με το στρατό. Παντού η προγύμναση ενός παγκοσμίου πολέμου δείχνει το χαρακτήρα της επερχόμενης σύγκρουσης. Όποιος θεωρεί ή πιστεύει ότι το Κράτος μπορεί να είναι και απελευθερωτικό εργαλείο, καλά κάνει και διαλέγει το ένα κράτος μετά το άλλο, το ένα στρατόπεδο μετά το άλλο. Μπορεί να διαψεύδεται και να ματαιοπονεί αλλά εάν δεν ξεφύγει απο τις ανακουφιστικές

κατασκευές περί στρατοπεδικών μετώπων, ιμπεριαλιστικών και αντιιμπεριαλιστικών κρατών, είναι άξιος της μοίρας του. Εμείς θα καλέσουμε τις κοινωνίες σε ένα αντιπολεμικό, αντιμιλιταριστικό προσκλητήριο ενάντια στα κράτη και στους στρατούς για να σταματήσουμε αυτή την τροχιά του θανάτου.

Στον πόλεμο μεταξύ του ηγεμόνα και του τυράννου, τα στρατόπεδα και τα εγκλήματα δεν τα επιλέγεις, τα πολεμάς. Έχουμε προ πολλού απαντήσει το ιστορικό δίλημμα το οποίο επανέρχεται κάθε φορά που το κράτος προετοιμάζει τις μηχανές του πολέμου: Ή η Κοινωνική επανάσταση θα σταματήσει τον πόλεμο ή ο Πόλεμος θα φέρει την υποταγή, την καταπίεση και τον θάνατο.

**-Ούτε με τους κρατικούς καταπιεστές ούτε με τους απελευθερωτές.**

**-Να σταματήσουμε όλες τις πολεμικές επιχειρήσεις τώρα.**

**ΚΑΤΩ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ**

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

---

# **Ανακοίνωση Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας για την στρατιωτική επίθεση των ΗΠΑ ενάντια στον λαό της Βενεζουέλας**

Από τα ξημερώματα είναι σε εξέλιξη στρατιωτική επίθεση του κράτους των ΗΠΑ ενάντια στον λαό της Βενεζουέλας. Με σφοδρούς, ταυτόχρονους, αεροπορικούς βομβαρδισμούς στην πόλη του Καράκας και στις πολιτείες Λα Γκουάιρα, Αραγούα, Μιράντα και αλλού.

Είναι μια συνήθης συνέχεια επιβολής του ασφυκτικού ελέγχου του Κράτους των ΗΠΑ στη Λατινική Αμερική, τη λεγόμενη και «πίσω αυλή της Αμερικής» καθώς οι Ηνωμένες Πολιτείες, από τον 19ο αιώνα, τη θεωρούσαν ζωτικό χώρο συμφερόντων και

άσκησης επιρροής, αντιμετωπίζοντάς τη ως αποικιοκρατική κτήση. Τα παραδείγματα πολλά, όπως πρόσφατα, με την ανάπτυξη πολεμικών αεροσκαφών, τον περασμένο Δεκέμβριο, στον Ισημερινό, παλιότερα στη Γρενάδα (1983), στον Παναμά (1989), αλλά και με την εκκωφαντική «εισβολή», το 1973, στη Χιλή. Τα προσχήματα αυτών των στρατιωτικών επεμβάσεων δεν έχουν σημασία, γιατί είναι όλα αντίστοιχα των «Πυρηνικών» (aka «Όπλων Μαζικής Καταστροφής») του Ιράκ, ενώ σημασία έχει η στάση του Αμερικάνικου στρατιωτικοπολιτικού συμπλέγματος στο διεθνές ανταγωνιστικό πεδίο στη σημερινή πραγματικότητα.

Ωστόσο, η επίθεση των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα αποτελεί σημείο – τομή για την αποικιοκρατία του 21ου αιώνα. Φέρνει την στρατιωτική εξουσία στο επίκεντρο της σύγχρονης κυριαρχίας, ξεχαρβαλώνοντας εντελώς το διεθνές δίκαιο του μεταπολεμικού κόσμου. Αποσύρει από το προσκήνιο πιο «πολιτικές» μορφές εξουσίας, που στηρίζονται πάνω στην ηγεμονία των αποικιοκρατών πάνω στους υποτελείς λαούς. Χαράσσει ξανά τις σύγχρονες γιάλτες μεταξύ των αποικιοκρατών για την νομή του κόσμου, με υπόγειες συμφωνίες για τα back-yards των άλλων μεγάλων αποικιοκρατικών δυνάμεων (της Ρωσίας ως προς την Ουκρανία, της Κίνας ως προς την Ταϊβάν). Και επανεκκινεί τις μυλόπετρες του καπιταλισμού σε πολεμικούς ρυθμούς με καύσιμο πληθυσμούς, φυσικούς πόρους και φύση.

Ο Ντόναλντ Τραμπ φρόντισε να υπενθυμίσει από την αρχή της εισόδου του στο Λευκό Οίκο σε «φίλους» και συμμάχους, κυρίως, ποιος είναι το αφεντικό στο Δυτικό στρατόπεδο. Με την αυθαιρεσία του Κυρίαρχου συμμετείχε στη Μέση Ανατολή, είτε οριοθετώντας την γενοκτονία στη Γάζα είτε με ευθείες επιθέσεις στο Ιράν είτε με αγκυροβολημένο στόλο στην ΝΑ Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, διατηρώντας ένα νεο-ψυχροπολεμικό κλίμα με τον μεγάλο εχθρό, την Κίνα.

Παράλληλα, με ξεχωριστές συμφωνίες επέβαλε συνθήκες αιματηρής ειρήνης στη Μ. Ανατολή και προσπαθεί να κάνει το ίδιο με την Ουκρανία, νομιμοποιώντας το άλλο, υπό συγκρότηση, ανταγωνιστικό στρατόπεδο. Συνέπεια αυτής της τακτικής είναι ο

επανεξοπλισμός της Ευρώπης, αλλά, και χωρίς καμιά αμφιβολία, η παροχή συναίνεσης για την επέμβαση στην Βενεζουέλα.

Όπως και να έχουν τα πράγματα, η δυτική αποικιοκρατική υπεροψία για την πειθάρχηση των κοινωνιών του «τρίτου κόσμου», μέσω στρατιωτικών επεμβάσεων, έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα και σε πολλές περιπτώσεις οδυνηρές συνέπειες για το σύνολο των δυτικών κοινωνιών.

Το Διεθνές Δίκαιο είναι για τους υποταγμένους και όχι για τους Κυρίαρχους. Κάθε Κράτος, σα διαχωρισμένος θεσμός, μπορεί να νομιμοποιεί και να απονομιμοποιεί ανάλογα με τα συμφεροντά του και τους εκάστοτε πολιτικούς συσχετισμούς. Αυτοί όμως που καλούνται κάθε φορά να πληρώσουν είναι οι κοινωνίες που παράγουν το αναγκαίο αίμα-λίπασμα για την στρατοκρατία και τον κρατικό επεκτατισμό.

Η Βενεζουέλα βρίσκεται αντιμέτωπη με την μεγαλύτερη συγκέντρωση στρατιωτικής ισχύος που έχει εμφανιστεί στην ιστορία. Μπορεί όμως να γίνει ο τάφος του σύγχρονου μιλιταρισμού εισάγοντας, τον διάλογο της αντίστασης στο διεθνές πεδίο. Τα μεγάλα κοινωνικά κινήματα της Βενεζουέλας και της Λατινικής Αμερικής, που θα προβάλλουν αντιστάσεις απέναντι στην λαίλαπα της σύγχρονης αποικιοκρατίας, είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με τα δικά μας κινήματα στην Ευρώπη και στην Ελλάδα, που μάχονται την αποικιοκρατία, τον πόλεμο και τον καπιταλισμό.

Καλούμαστε σε αυτή τη συνθήκη, μπροστά στον πόλεμο, να αρνηθούμε τον στρατοπεδισμό, αρνούμενοι να ενισχύσουμε τους κανόνες και τις συνθήκες του πολέμου, τασόμενοι ταυτόχρονα με τους λαούς ενάντια στην σύγχρονη αποικιοκρατία.

Η συγκρότηση αντιμιλιταριστικού αντιπολεμικού προγράμματος σε διεθνές επίπεδο είναι το αναγκαίο βήμα σήμερα και το οποίο, χωρίς ιδεολογικές κατασκευές, μπορούμε να το πετύχουμε. Ο κόσμος έχοντας την ιστορική εμπειρία των πρόσφατων παγκοσμίων πολέμων, μπορεί να τους σταματήσει. Ας είμαστε και εμείς σε

αυτή την αντιμιλιταριστική αντιπολεμική ροή.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

---

# **ΠΟΡΕΙΑ, 17 ΝΟΕΜΒΡΗ, 15:00, ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ (ΑΘΗΝΑ)**

## **Μπροστά στον Πόλεμο**

Ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης, η συμμετοχή των «υπερδυνάμεων» σε πολεμικές συρράξεις, της Ρωσίας στην Ουκρανία, επί μια τριετία, και της Αμερικής στη Μέση Ανατολή, είτε με ευθείες επιθέσεις στο Ιράν είτε με αγκυροβολημένο στόλο στην ΝΑ Μεσόγειο και στη θάλασσα της Ν. Κίνας, η γενοκτονία στη Γάζα, οι σφαγές στο Σουδάν, μας αποκαλύπτουν ότι τα πολεμικά στρατόπεδα έχουν ήδη συγκροτηθεί και οι συζητήσεις ανανέωσης των εξοπλισμών επιβεβαιώνουν την επέκταση του μιλιταρισμού και στις κοινωνίες.

Ταυτόχρονα, σε παγκόσμιο επίπεδο τα αφεντικά αναδιανέμουν τις αγορές, τους ενεργειακούς κόμβους, την επέκταση της λεηλασίας της φύσης με εξορύξεις παντού, επαναρυθμίζοντας την εμπορευματική παραγωγή σε μια διαδικασία συγκρότησης συμμαχιών. Σε αυτές τις περιπτώσεις τα πράγματα παίρνουν το δρόμο τους, αφού τα κράτη και οι συνασπισμοί προβάλλουν την υπέρτατη μορφή βίας που έχουν συσσωρεύσει από το τέλος του τελευταίου πολέμου. Η προβολή του στρατού και των εξοπλισμών στο δημόσιο χώρο μετατρέπει εύκολα τον εθνικισμό σε μιλιταρισμό, σαν κυρίαρχη ιδεολογία, στοχεύοντας στον αφιονισμό ολόκληρης της κοινωνίας, προκειμένου να προετοιμάσει την στάση όλων μας απέναντι στα κανόνια.

Η εναντίωσή μας σε κάθε εθνικιστική και κρατική ιδεολογία θα έπρεπε να ήταν δεδομένη, λόγω του πανανθρώπινου αφηγήματός μας, αλλά δεν είναι, όπως δεν ήταν και στο ιστορικό παρελθόν, γι' αυτό σκοπεύουμε να την επαναλάβουμε. Παρά τις γενικόλογες διακηρύξεις που πηγάζουν από ιστορικά ιδεολογικά αφηγήματα, η στάση μας «Μπροστά στον Πόλεμο» δεν υπήρξε αρκούντως

αντιπολεμική, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων, που έμειναν συνεπείς με τα νοήματα της κοινωνικής επανάστασης.

Σε αυτές τις «πολεμικές» καταστάσεις αυτό που χαρακτήριζε και χαρακτηρίζει την πολιτική στάση της πλειοψηφίας του κόσμου είναι κυρίως ο στρατοπεδισμός και η παράταξη σε ευρύτερα κρατικά μιλιταριστικά πολεμικά μπλοκ. Προέρχεται αυτό από την έντονη πίεση που ασκεί η κυρίαρχη ιδεολογία (εθνοκρατισμός), εμφανιζόμενη ως καθολικό φαινόμενο, διαπερνώντας ακόμη και τις φαινομενικά αντίθετες ιδεολογικές συσπειρώσεις ή μήπως από τον φόβο απομόνωσης μπροστά στην ορμητική βαρβαρότητα του επερχόμενου πολέμου επιλέγοντας τη συμμετοχή σε αυτόν; Η γνώμη μας είναι ότι ισχύουν και τα δύο.

Βρισκόμαστε «Μπροστά στον Πόλεμο» δεν σημαίνει ότι βρισκόμαστε παραμονές του πολέμου, παρά την ένταση των περιφερειακών συγκρούσεων και την στρατοπέδευση. Ο χρόνος υπάρχει για να προετοιμαστούμε και να προετοιμάσουμε τα υποκείμενα, τα υποψήφια σφαγής, για μια άμεση ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ στρατηγική και δράση που να διαπερνά όλα ανεξαιρέτως τα σύνορα. Πράξεις και δράσεις σε αυτή την κατεύθυνση έχουν ήδη εκδηλωθεί είτε με τους λιμενεργάτες στον Πειραιά είτε με τους περίφημους λιμενεργάτες της Γένοβας, ενώ διάχυτο είναι το αντιπολεμικό κλίμα παντού.

Στη φετινή πορεία του Πολυτεχνείου αφού περάσουμε από τη Βουλή και καταλήξουμε στην Πρεσβεία να καταλάβουν ότι είμαστε ή με την κοινωνική επανάσταση ή με τον πόλεμο και τα στρατόπεδα εξουσίας που αυτός δημιουργεί. Και αυτή τη φορά να το εννοήσουμε, κάνοντάς το κτήμα των αποκάτω.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

---

## **ΑΡΚΕΤΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΙΚΟ ΡΩΜΑΝΟ! ΠΟΣΟ ΑΙΣΧΟΣ ΑΝΤΕΧΕΤΕ;**

Κανένα ένδικο μέσο δεν χρησιμοποίησε ο Νίκος Ρωμανός από την ημέρα της προφυλάκισής του προκειμένου να «επιτρέψει» στις

διωκτικές αρχές να ολοκληρώσουν απερίσπαστες τις έρευνες γύρω από την συγκρότηση της ενοχής του.

Ο Νίκος, οι συνήγοροί του, αλλά και οι σύντροφοί του ήμασταν σίγουροι. Πράγματι, μετά από 4 μήνες και συγκεκριμένα στις 19 Μάρτη ολοκληρώθηκαν όλες οι εργαστηριακές έρευνες για την υπόθεση των Αμπελοκήπων. Τι βιολογικό υλικό, τι βιντεοληπτικό, τι DNA, τι αποτυπώματα, τι ανακρίσεις επί ανακρίσεων! Προέκυψε το «ουδέν νεότερον».

Το αποτύπωμα στην πλαστική σακούλα παραμένει ως το μόνο ενοχοποιητικό στοιχείο.

Μετά από όλα αυτά, η αίτηση αποφυλάκισης των συνηγόρων υπεράσπισης του Νίκου Ρωμανού στο τριμελές συμβούλιο πλημμελειοδικών, που κανονικά θα ήταν μια τυπική διαδικασία για την απελευθέρωσή του, βρίσκει αντίθετο τον εισαγγελέα Πρωτοδικών Σωτήρη Μπουγιούκο. Ο Μπουγιούκος προτείνει την παράταση της προφυλάκισης για το επόμενο εξάμηνο, χωρίς κάποιο νομικό έρεισμα, πέρα από τα αρχικά στοιχεία που δεν άλλο από περιβόητο αποτύπωμα στην πλαστική σακούλα, το οποίο επαναλαμβάνει ο κ. Εισαγγελέας ξανά και ξανά. Τζάμπα, λοιπόν, οι έρευνες της αντιτρομοκρατικής επί ένα τετράμηνο.

Το αποτύπωμα από ενοχοποιητικό στοιχείο γίνεται στα χέρια του Εισαγγελέα το φετίχ της κατασταλτικής δυνατότητας. Είναι ένας Εισαγγελέας με ιστορία και έχει πάρει θέση. Θεωρεί τον Ρωμανό εχθρό του υπάρχοντος κρατικού συστήματος και απαιτεί την τιμωρία, την εξάντληση και τέλος την εξόντωσή του. Όλος ο κόσμος γνωρίζει, είτε ο νομικός είτε ο λαϊκός ότι σε όλες τις μέχρι τώρα δίκες, εδώ και 40 χρόνια, πως το αποτύπωμα δεν αποδεικνύει συμμετοχή σε πράξεις ατομικές ή συλλογικές. Αυτό το γνωρίζουν και οι δικαστές του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών που καλούνται να αποφασίσουν σήμερα, στις 22 Απρίλη, για την τύχη της αίτησης αποφυλάκισης. Θα εφαρμόσουν τον νόμο ή το ποινικό δίκαιο του εχθρού;

**ΝΑ ΑΠΟΣΥΡΘΕΙ ΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΝΙΚΟ ΡΩΜΑΝΟ**

**ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ**

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

---

# Εκδήλωση/Συζήτηση – Πέρα από τα δύο φύλα , Πέρα από τους δυισμούς της κυριαρχίας

Με αφορμή την επίκληση στην επιστήμη της Βιολογίας για τη διατύπωση της άποψης περί ύπαρξης μόνο δύο φύλων, συζητάμε για την πολυπλοκότητα του φύλου πέρα από τους δυισμούς που θέτει η κυριαρχία αναζητώντας τους λόγους για τους οποίους συμβαίνει αυτό και προτάσσοντας τη συμπερίληψη.

**Ομιλήτριες :**

**Βαρβάρα Τραχανά** (αναπληρώτρια καθηγήτρια Ιατρικής Βιολογίας - Κυτταρικής βιολογίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας)

**Ελιάνα Καναβέλη** (Περιοδικό Βαβυλωνία)

**Χριστίνα Γεωργακοπούλου** (Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας )

Σάββατο 12 Απριλίου 19:00 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «αλτάι»(Θεμιστοκλέους 65-Εξάρχεια )

Διοργάνωση **Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας**

---

**Για τα αδιέξοδα του  
κοινοβουλευτισμού –**

# Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Ξεκίνησε για ακόμη μια φορά αυτός ο φαύλος κύκλος υποκρισίας και αυταπατών που μετατρέπεται σε δήθεν λύσεις. Αυτή τη φορά για την υπόθεση των Τεμπών, με την κατάθεση πρότασης δυσπιστίας προς την κυβέρνηση της Ν.Δ. Μία πρόταση και συζήτηση με προκαθορισμένη κατάληξη από την απαρχή της, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα της Εξουσίας.

Κι αυτό διότι δεν απεμπλέκει την συζήτηση από τις κύριες αιτίες της, ίσα ίσα αποτελεί μέρος αυτών. Η αντιπροσωπευτική δημοκρατία και το κοινοβούλιο αποτελεί ακριβώς αυτό: ένα αδιέξοδο που εξουσιάζει τις ζωές μας με δήθεν δημοκρατικές προφάσεις.

Αυτή η αυταπάτη, όμως, και η συμμετοχή σε αυτή, δημιουργεί τις αντίστοιχες φαντασιώσεις σε κοινωνικό επίπεδο. “Θα αλλάξει η κυβέρνηση;”, “θα πέσει ο Μητσοτάκης;” “Ποιος θα είναι ο επόμενος ηγέτης;”, “Ποιον θα ψηφίσουμε;”. Μιλώντας ουσιαστικά για αλλαγή σε ένα παιχνίδι στημένο από την ίδια την εξουσία.

Το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη φανέρωσε όλες τις αιτίες με αυτά που μας οδήγησαν μέχρι εδώ:

Εκποίηση και συνεχή υπονόμευση των τρένων και του σιδηροδρομικού δικτύου με μη ασφαλείς μεταφορές. Το αλισβερίσι, όπως και το αδιέξοδο των ευθυνών του πολιτικού συστήματος γύρω από το οτιδήποτε με πρόσχημα ένα λειψό ποσοστό 41% που μετατρέπεται σε γύρω στο 20% επί των εγγεγραμμένων. Μέσα στο τελευταίο και η Δικαιοσύνη, τυφλή, έρμαιο των εκάστοτε συμφερόντων με μηδενική έρευνα, αγνόηση και καταστροφή του πεδίου, όπως συνηθίζει να γίνεται σε πολλές δίκες που υπεύθυνο στέκεται το Κράτος και το Κεφάλαιο.

Αλλά κυρίως ανέδειξε ότι οι ζωές μας δεν μετράνε μία μπροστά στα δόντια της Εξουσίας και του κέρδους.

Η ανάθεση των ζώων μας σε κράτος και κεφάλαιο οδηγεί μαθηματικά σε νέα “Τέμπη”. Κι αυτό είναι που πρέπει να καταλάβουμε και όχι να καλλιεργούμε συνεχώς αυταπάτες και μυθεύματα: πως όσο υπάρχει αυτό το σύστημα διακυβέρνησης και αλληλεμπλοκής των εξουσιών τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει.

Η κοινοβουλευτική συμπαιγνία δεν έφερε την εκτόνωση. Ούτε οι προανακριτικές, ούτε οι εξεταστικές, ούτε η εθνική ενότητα για τον πρόεδρο Δημοκρατίας, ούτε καν η πρόταση δυσπιστίας δεν κατάφεραν την επιστροφή στην κανονικότητα. Εναλλακτική κοινοβουλευτική λύση δεν υπάρχει. Η 28η Φλεβάρη δημιούργησε

αυτό που ονομάζουμε Κενό Εξουσίας. Αφήνοντας πίσω την ασφάλεια των ιδεολογικών επαναστάσεων για συμμετοχή και ερμηνεία, αν μας ενδιαφέρουν σήμερα οι αναστατώσεις είναι για το κενό εξουσίας που προκαλούν, γιατί μέσα από αυτό μπορεί να αναδυθεί το πρόταγμα της αυτονομίας, της κοινωνικής αντιεξουσίας κι εντέλει της αυτοκυβέρνησης.

Σε αυτό το κενό ελλοχεύει πάντα μία μορφή εξουσίας. Δεν μπορούμε να την καταργήσουμε, γιατί το κενό θα εξέπιπτε σε κενότητα, μπορούμε, όμως, να την καταστήσουμε μη αναπαραστάσιμη από ηγέτες, από οργανωτικές, αυτοαναφορικές και ιδεολογικές ηγεμονίες κλπ. Δηλαδή μία δυναμική σχέση ανοιχτή σε ρήξεις, όχι μόνο στα προφανή, δηλαδή εξωτερικά στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού, αλλά και εσωτερικά όταν και όποτε κρίνεται αναγκαίο. Αυτή τη δυναμική σχέση που την έχουμε αφουγκραστεί στις σύγχρονες εξεγέρσεις μπορούμε να την ονομάσουμε ρητή θέσμιση του κενού της μη αναπαραστάσιμης εξουσίας.

Ασφαλιστικές δικλείδες δεν υπάρχουν για ο,τι μέλει να έρθει, πέρα απ' την δική μας ενσώματη συμμετοχή και παρουσία στον δημόσιο χώρο. Γνωρίζουμε πως ο αγώνας για ισότητα με ισότητα, για αλληλεγγύη με αλληλεγγύη, για δικαιοσύνη με δικαιοσύνη έχει την δική του δυναμική.

**Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας.**

**Το δίκιο για τα Τέμπη θα κριθεί στους δρόμους κι όχι στις Βουλής τους διαδρόμους.**

**Αντιεξουσιαστική Κίνηση**

**-Δίκτυο αυτόνομων συνελεύσεων-**

---

**Η διάταξη του κοινωνικού  
ανταγωνισμού –  
Αντιεξουσιαστική κίνηση**

# Αθήνας

Κανείς δεν μπορεί να περιγράψει την χθεσινή συγκέντρωση, γιατί αυτό που έγινε ανήκει στο ανείπωτο. Η μαζική ροή του κόσμου από όλες τις συνοικίες και από όλους τους δήμους της Αθήνας, δημιουργώντας πορείες με τα πόδια μέχρι τους κοντινούς σταθμούς, γέροντες και γιαγιές με μαγκούρες, πειστωμένοι ηλικιωμένοι, μεσήλικες αλλά και νέοι-ες περπατούσαν μαζί και χώρια, χωρίς να τους ενδιαφέρει αν, πως και πότε θα φτάσουν στο Σύνταγμα. Από την Πετρούπολη μέχρι το Κερατσίνι και από το Περιστερί μέχρι την Αργυρούπολη γέμιζαν ένα τεράστιο ποτάμι με το σώμα τους και το πείσμα τους. Ήταν όλοι βουβοί και σίγουροι. Δεν ήταν για την επιβίωση, για τους μισθούς, για τα μεροκάματα για τα δάνεια. Τίποτα από όλα αυτά.

Το Κράτος πάτησε τον κάλο σε όλο τον λαό. Και στην προκειμένη περίπτωση ο κάλος είναι η κοροϊδία, η αδικία και η προσβολή της Αξιοπρέπειας του καθενός και της καθεμιάς. Η μόνη απαίτηση σε αυτές τις περιπτώσεις είναι η Δικαιοσύνη, με μια ορθογραφία που αυτή τη φορά την γράφει η κοινωνία και όχι το Κράτος. Δεν το καταλάβαν αυτό ούτε ο δολοφόνος Καραμανλής ούτε ο Πρωθυπουργός ούτε ο τελευταίος Υπουργός, που βρίσκονται ταμπουρωμένοι στο Κοινοβούλιο και στα Κρατικά κτίρια με την Αστυνομία και τα ΜΜΕ γύρω τους να τους προστατεύουν.

Χθες, λοιπόν, έκανε την εμφάνισή της, με εκκωφαντικό τρόπο, η νέα διάταξη του εμφυλίου. Ένας ανταγωνισμός που έχει προαναγγελθεί μέχρι σήμερα σε επιμέρους κοινωνικά πεδία, αλλά οριστικοποιήθηκε, πλέον, με βιωματικό και όχι πολιτικάντικο τρόπο. Και αυτή τη φορά δεν θα είναι ανάμεσα στην Δεξιά και την Αριστερά, αλλά ανάμεσα στην Κοινωνία και στο Κράτος. Δεν θα είναι μια κοινοβουλευτική αντιπαράθεση, αλλά μια μάχη ενάντια στο Κράτος-δολοφόνο, ενάντια στην κρατική δικαιοσύνη, ενάντια στην ετερονομία και στους θεσμούς ελέγχου και επιτήρησης.

Η μαγεία της αυτό-οργάνωσης, που καθήλωσε τους πάντες χθες, είναι η απίθανη δύναμη που αναδύεται από τους από κάτω όταν θέλουν να πουν και να κάνουν σοβαρά πράγματα. Ο κύβος ερρίφθη και καλούμαστε εδώ και τώρα να επανασχεδιάσουμε, νέες μορφές οργάνωσης και θεσμίσεων, σαν ίσοι προς ίσους, τη ζωή, που την παίρνουμε στα χέρια μας και μας ανήκει, χωρίς παραχωρήσεις και χωρίς εκπτώσεις σε τρίτους.

Αυτό δεν μπορεί να συμβεί χωρίς τον άμεσο και ενεργό κοινωνικό

έλεγχο της οργανωμένης ζωής και των μέσων που διαθέτει για να μπορεί να αναπαραχθεί. Χωρίς δηλαδή την μετατροπή αυτών των μέσων σε αγαθά ασφαλή, ελευθέρια, δημόσια και κοινωνικά και ένα από αυτά είναι και ο σιδηρόδρομος.

Τα μέσα μαζικής μεταφοράς είναι ένα κινούμενο έδαφος, μέσα στο οποίο μπορεί να γειωθεί μια απελεύθερη σχέση από τα κάτω και με τους από κάτω. Μια σχέση θεσμισμένη με αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις, που θα αφορά στον έλεγχο, στα οικονομικά μεγέθη, στην προστασία και στην εξυπηρέτηση χρηστών και εργαζομένων.

Η αντίστασή μας και η «άλλη προοπτική» είναι το δικό μας οξυγόνο, είναι η δική μας ανάσα που θα γειώνεται σε νέα εδάφη, έξω απ' τη λογική του, για να μπορεί να έχει διάρκεια και εκτόπισμα. Η δικαίωση των δολοφονημένων αδερφών μας και η στήριξη των συγγενών τους είναι υπόθεση που μας αφορά όλους και όλες και ότι είναι να γίνει θα γίνει με τη δική μας αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και την ενεργό παρουσία και τώρα, και μέχρι την δίκη.

Έχουμε στα χέρια μας την αντιφασιστική παρακαταθήκη από την οποία έχουμε πολλά να σκεφτούμε. Νομική δικαίωση χωρίς καταδίκη των υπευθύνων δεν μπορεί να υπάρξει. Σε ένα κρατικό/καπιταλιστικό έγκλημα υπεύθυνο είναι το ίδιο το κράτος και η εταιρεία και εδώ υπάρχουν ονόματα και διευθύνσεις και όχι ο τελευταίος ή ακόμα και ενδιάμεσος τροχός της αμάξης αυτού του εγκλήματος.

Ας πάρουμε τη θέση μας στη μεριά των από κάτω. Η Αυτό-οργάνωση και η αντιεξουσιαστική αυτονομία είναι τα όπλα μας σε όλα τα επίπεδα.

Για την Αξιοπρέπεια και την Δικαιοσύνη μιας άλλης προοπτικής.

**Υ.Γ.:** Το χρονικό της συγκέντρωσης:

Η συλλογικότητά μας βρέθηκε από τις εννιά και μισή στο προκαθορισμένο σημείο συγκέντρωσης επί της Γεωργίου Α'. Μετά τη λήξη της ομιλίας των συγγενών των θυμάτων, παραμείνανε στο σημείο, σε μια προσπάθεια παρακίνησης του πλήθους σε όσον το δυνατό μεγαλύτερης διάρκειας παρουσία. Ωστόσο, μετά την επίθεση της αστυνομίας, το μπλοκ διαλύθηκε προς στιγμή και κατάφερε να ανασυγκροτηθεί παρακάτω, επί της οδού Πανεπιστημίου. Σε μια λογική διατήρησης ενεργών των εστιών αντίστασης, σταθήκαμε στα Προπύλαια, έχοντας ως σκοπό την επιστροφή στην πλατεία Συντάγματος.

Η συνέχιση της καταστολής είχε ως αποκλειστικό στόχο να καταστήσει άορατο τον κόσμο του κινήματος, να τον εξαφανίσει

από τον δημόσιο χώρο και να τον διαχωρίσει από το υπόλοιπο σώμα των διαδηλωτών, καθώς γνωρίζει, πως για το ακηδεμόνευτο κοινωνικό ποτάμι που αναδύεται, την αντιπολίτευση του δρόμου, που πλημμυρίζει όλες τις πόλεις της χώρας απαιτώντας κοινωνική δικαιοσύνη και που δεν παραμυθιάζεται από υποσχέσεις κυβερνητικής αλλαγής, είναι πολλαπλασιαστικός και ενδυναμωτικός παράγοντας η συγχρώτισή του με όσους αγωνιζόμαστε στη βάση της αντι-ιεραρχίας, της μη εκπροσώπησης και της άμεσης δημοκρατίας.

Σε αυτή της συνθήκη, αναγκαστήκαμε, λοιπόν, να οπισθοχωρήσουμε και να επιστρέψουμε ξανά στην πλατεία, στις τέσσερις το μεσημέρι, μαζί αρκετές χιλιάδες κόσμου, που από όλα τα σημεία του κέντρου, προσπαθούσε να προσεγγίσει εκ νέου τον αρχικό τόπο συγκέντρωσης και αρνούνταν με κάθε τρόπο να πάει σπίτι του. Οφείλουμε, στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται, να εργαστούμε πάνω στην οικοδόμηση μια νέας κουλτούρας δρόμου. Να πάρουμε πίσω τον δημόσιο χώρο από τις δυνάμεις της καταστολής. Να ορίσουμε εμείς τον χώρο και τον χρόνο της αντίστασης σήμερα και της εξέγερσης αύριο.

Υ.Γ. 2: Η αναβάθμιση των κατηγοριών από πλημμελήματα σε κακουργήματα, ακόμα και για χτυπημένα 15χρονα παιδιά, έρχεται να επιβεβαιώσει την αντικοινωνική, κοινή στάση ΕΛ.ΑΣ. και δικαστικών αρχών.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας